

МАНЧО МАКАРИНОВ - АРТИСТА И ХОРЕОГРАФА

Огън и буря - това беше баща ми

Анжела Макаринова, дъщеря

Манчо Младенов Макаринов е роден на 6. януари 1934 година в гр. Пещера в много бедно семейство. На 7-8-годишна възраст той е вече принуден да излиза с ваксаджийското си сандъче на площада, да изкарва някоя и друта стотинка поне за хляб. Още тогава той става любимец на целия град. Хората много го обичат, защото им рецитира стихове и танцува широко усмихнат, качен върху сандъчето си.

Неговата първа учителка, като вижда, че е много будно и любознателно момче започва да му дава грехи, обувки и храна от дома си, само и само да ходи на училище. На 16-17-годиши той организира първия си колектив за народни танци и радва хората с него. Завършва средното си образование в Тютюневия техникум в гр. Пещера и по това време се залюбва с майка ми /Мария/, женят се и се раждам аз - дъщеря му /Анжела/.

С подкрепата и помощта на хората, които го обичат, той заминава за София, където е приет като студент във ВИТИЗ "Кръстьо Сарафов" и в института си организира състав за народни песни и танци, работи и учи едновременно, защото трябва да наеме квартира за нас с мама. Тогава съм била на 2 години.

Баща ми завършва успешно актьорско майсторство и бива изпратен на работа в Пазарджишкия народен театър. Изиграва много роли и печели любовта на хората. Там се раждат и двамата ми братя Александър и Братислав. Но любовта му към танците надделява и той става един от основателите на народния ансамбъл за песни и танци в Пазарджик, където се раждат и двамата ми братя Александър и Братислав.

От тук нататък животът му става много труден. Той е като агне сред вълци. Татко твореше танците си на място за два часа докато репетираше. Енергия, жизненост и много красота бликаше

от тях, хората се радваха.

Много българи му завиждаха, не можеха да се примирят, че един циганин може да прави чудеса с танцовото изкуство и да печели всички златни медали на Окръжни и Републикански първенства. През това време той си беше създал и други групи по селата и ходеше да работи с тях. Едновременно с това беше и хореограф в Школата за отечественофронтовски активисти във Велинград. В школата с момичетата създаваше и циганските си танци. Не го напусна и страстта му към театъра, а има изиграни три роли и в киното.

Необятна, широка душа, със страшно голяма енергия. Огън и буря-ето това беше татко, циганина, който остави много професионалисти зад себе си. Сякаш не беше от този свят.

Надежда Макаринова, сестра

Трудолюбивите ми и скромни родители, тютюноработници през онези трудни години, се лишаваха от всичко, само да изучат сина си, да завърши висше образование.

Дипломиран млад актьор той е назначен в Пазарджишкия театър където с уменията си, с веселия си нрав печели сърцата и на зрители, и на театрални. Не минава много време и танците, без които той не можеше, го завладяха с нова сила. Завърши и хореография и бе назначен в окръжния и ромски център за народни песни и танци в Пазарджик. Скоро с авторските си танци спечели много награди, винаги с първо място и конкурсите, и във фестивалите. Нямаше как да не го забележат, наградиха го с ордени и медали. Има "Кирил и Методий" I и II степен.

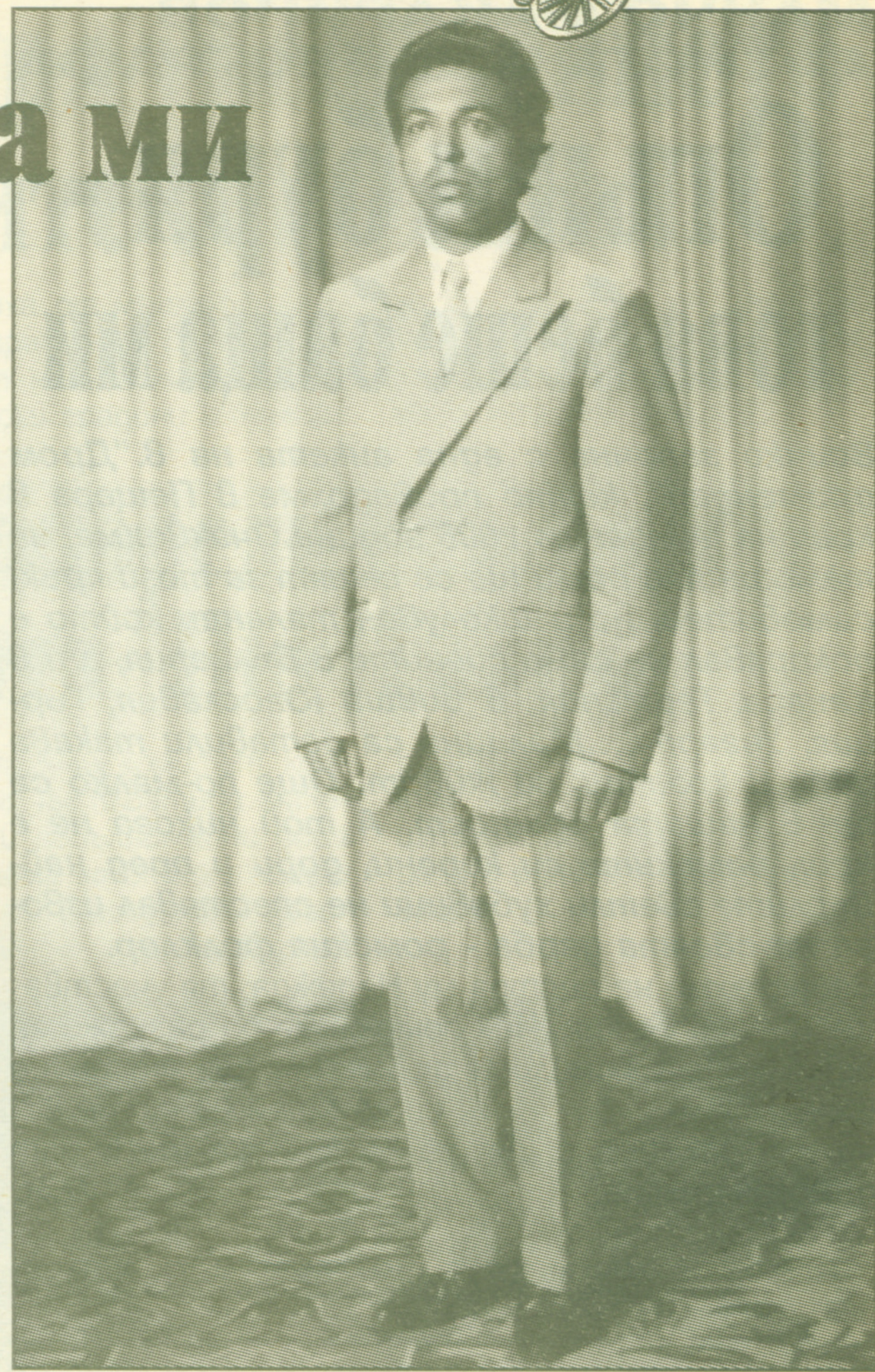
Прекрасните му спектакли и ръководените от него колективи го отведоха в Германия, Канада, в Югославия и др. страни по света. Много грижи и внимание отдели за развитието на танцовото изкуство в родния си град Пещера. Пещерци го помнят и почитат.

Прекрасен човек - Всестранно надарена личност с бистър ум, силен характер. Честен и скромен напълно се раздаваше за изкуството без да мисли за здравето си. Ще се върна към спомените си преди 17 години: батко беше болен и куцаше с единия крак и въпреки всичко пак отиваше на репетиции в ансамбъла. Като го гледах в такъв състояние ми ставаше мъчно и аз го посъветвах да отиде някъде на почивка, за да се възстанови. Тогава той се обърна към мен и ми каза: - Сестро, ти дишаш ли въздух, ха спри да дишаш, да видим дали ще живееш.

Както ти не можеш без въздух, така и аз не мога без изкуството и ансамбъла. Никога няма да забравя тези негови думи в последните дни от живота му. За него българските танци и песни

**Трите големи
любви на Манчо -
българските
и ромските
танци,
театъра.
И най-голямата -
хората**

бяха над всичко. Преди една година бе поставена паметна плоча на площада в кв. "Едигерен". От тогава площада носи името на Манчо Макаринов. Искам от името на цялото ни семейство

да изкажа благодарност към кмета и неговия екип, към хората от Община Пещера, които почетоха и овековечиха името на М. Макаринов. Благодаря им от цялото си сърце.